

Ökörnyál

*Megint az ősz. Most mást mutat.
A szürkeségben ízek,
a távolságtól ámulat.
Levéllal szétkeringek.*

*„Föl és alá”, az Ősz koboldja.
Tótágast áll az értelem.
Bagoly a hangját széjjelszórja.
Keresztvetéssel jobb kezem.*

*Avarfüst csípi két szemem.
Ha pislogok, csak orrom érzi.
Napnyugta fénye végtelen.
Létem határát összevérzi.*

*Az ősz párája megszokott.
Tejfehér, lassan oszlik el.
Marasztanád, de megszökött.
A rózsét vállon vinni kell.*

Ismétlődés

*Milyen a Szentföld illata,
a szél ott honnan hova fut,
van-e a fákon nőtt moha,
gyalog-e még a gyalogút,
saruk, meztelen talp nyomát
őrzik-e még a végeken,
Rómából küldött porkoláb
lecsaphat újra hirtelen,
mint az a régi, fülbe karcolt
árulás és a férfi-csók,
az éjjel és a fegyver-hangok
nem rejtik el már azt, ki volt,
aki a bírák felé hajtott,
amíg felszállt a Telihold.*